

THE FAST OF ASSARAH B'TEVET

(1) זכריה פרק ח פסוק יט

כֹּה אָמַר יְקֹנָק צְבָאוֹת צוֹם הַרְבִּיעִי וְצוֹם הַחֲמִישִׁי וְצוֹם הַשְּׁבִיעִי וְצוֹם הָעֲשִׂירִי יִהְיֶה לְבֵית יְהוּדָה לְשָׁשׂוֹן וּלְשִׂמְחָה וּלְמַעֲדִים טוֹבִים וְהָאֲמֶת וְהַשְּׁלוֹם אָהֲבוּ : פ

(2) מלכים ב פרק כד

(יא) וַיְבֹא נְבוֹכַדְנֶאצַּר מֶלֶךְ בָּבֶל עַל הָעִיר וַעֲבָדוּ צָרִים עָלֶיהָ : (יב) וַיֵּצֵא יְהוֹנָכִין מֶלֶךְ יְהוּדָה עַל מֶלֶךְ בָּבֶל הוּא וְאָמוֹ וְעַבְדָּיו וְשָׂרָיו וְסָרִיסָיו וַיִּקַּח אֹתוֹ מֶלֶךְ בָּבֶל בַּשָּׁנָה שְׁמִנִּי לְמַלְכוֹ : (יג) וַיּוֹצֵא מִשָּׁם אֶת כָּל אוֹצְרוֹת בֵּית יְקֹנָק וְאוֹצְרוֹת בֵּית הַמֶּלֶךְ וַיִּקְצָץ אֶת כָּל כְּלֵי הַזָּהָב אֲשֶׁר עָשָׂה שְׁלֹמֹה מֶלֶךְ יִשְׂרָאֵל בְּהֵיכַל יְקֹנָק כְּאֲשֶׁר דִּבֶּר יְקֹנָק : (יד) וְהִגְלָה אֶת כָּל יְרוּשָׁלַם וְאֶת כָּל הַשָּׂרִים וְאֶת כָּל גְּבוּרֵי הַחֵיל עִשְׂרֵת אֲלָפִים גּוֹלָה וְכָל הַחֲרָשׁ וְהַמַּסְגֵּר לֹא נִשְׂאָר זֹלַת דָּלַת עִם הָאָרֶץ : (טו) וַיִּגַּל אֶת יְהוֹנָכִין בְּבִלְהָ וְאֶת אִם הַמֶּלֶךְ וְאֶת נְשֵׁי הַמֶּלֶךְ וְאֶת סָרִיסָיו וְאֶת אוֹלֵי אֵילֵי הָאָרֶץ הוֹלִידוּ גּוֹלָה מִירוּשָׁלַם בְּבִלְהָ... : (יז) וַיִּמְלֹךְ מֶלֶךְ בָּבֶל אֶת מִתְנַנֵּה דָדוֹ תַחְתָּיו וַיִּסַּב אֶת שְׁמוֹ צְדַקְיָהוּ : ... (יט) וַיַּעַשׂ הָרַע בְּעֵינֵי יְקֹנָק כְּכֹל אֲשֶׁר עָשָׂה יְהוֹנָקִים : (כ) כִּי עַל אֵף יְקֹנָק הִיָּתָה בִירוּשָׁלַם וּבִיהוּדָה עַד הַשְּׁלֹכּוֹ אֲתָם מֵעַל פְּנֵיו וַיִּמְרֹד צְדַקְיָהוּ בַמֶּלֶךְ בָּבֶל : ס

(3) מלכים ב פרק כה

(א) וַיְהִי בַשָּׁנָה הַתְּשִׁיעִית לְמַלְכוֹ בַּחֲדָשׁ הָעֲשִׂירִי בַעֲשׂוֹר לַחֲדָשׁ בָּא נְבֻכַדְנֶאצַּר מֶלֶךְ בָּבֶל הוּא וְכָל חֵילוֹ עַל יְרוּשָׁלַם וַיִּחַן עָלֶיהָ וַיִּבְנוּ עָלֶיהָ דִּיק סָבִיב : (ב) וַתֵּבֵא הָעִיר בַּמָּצוֹר עַד עֲשָׂתֵי עֶשְׂרֵה שָׁנָה לְמֶלֶךְ צְדַקְיָהוּ :

(4) יחזקאל פרק כד

(א) וַיְהִי דְבַר יְקֹנָק אֵלַי בַּשָּׁנָה הַתְּשִׁיעִית בַּחֲדָשׁ הָעֲשִׂירִי בַעֲשׂוֹר לַחֲדָשׁ לֵאמֹר : (ב) בֶּן אָדָם כְּתוּב כְּתֹב לָךְ אֶת שֵׁם הַיּוֹם אֶת עֵצֶם הַיּוֹם הַזֶּה סִמְךָ מֶלֶךְ בָּבֶל אֶל יְרוּשָׁלַם בְּעֵצֶם הַיּוֹם הַזֶּה :

(5) רד"ק יחזקאל פרק כד פסוק ב

(ב) בן אדם כתוב לך את שם היום את עצם היום הזה - הנבואה באה לו בעשרה בטבת שבאותו יום סמך מלך בבל על ירושלם ואמר לו שיכתוב אותו היום ויראה לבני הגולה כי באותו היום סמך מלך בבל וכשישמעו אחר כן מפי המגידיים כי כן היה באותו היום עצמו שכתב הנביא ידעו כי נביא היה בתוכם ואמת הם דבריו שאומר להם בשם ה' ולא ישמעו עוד אל נביאי השקר...

(6) תלמוד בבלי מסכת ראש השנה דף יח עמוד ב

תניא, אמר רבי שמעון : ארבעה דברים היה רבי עקיבא דורש, ואני אין דורש כמותו... צום העשירי - זה עשרה בטבת, שבו סמך מלך בבל על ירושלים, שנאמר + יחזקאל כד + ויהי דבר ה' אלי בשנה התשיעית בחדש העשירי בעשור לחדש לאמר. בן אדם כתב לך את שם היום את עצם היום הזה סמך מלך בבל אל ירושלים. ואמאי קרי ליה עשירי - עשירי לחדשים. והלא היה ראוי זה לכתוב ראשון. ולמה נכתב כאן - כדי להסדיר חדשים כתיקנן. ואני איני אומר כן, אלא : צום העשירי - זה חמשה בטבת שבו באת שמועה לגולה שהוכתה העיר, שנאמר + יחזקאל לג + ויהי

בשתי עשרה שנה בעשרי בחמשה לחדש לגלותנו בא אלי הפליט מירושלם לאמר הכתה העיר, ועשו יום שמועה כיום שריפה. ונראין דברי מדבריו, שאני אומר על ראשון ראשון ועל אחרון אחרון, והוא אומר על ראשון אחרון, ועל אחרון ראשון. אלא שהוא מונה לסדר חדשים, ואני מונה לסדר פורעניות.

(7) יחזקאל פרק לג

(כא) ויהי בשתי עשרה שנה בעשרי בחמשה לחדש לגלותנו בא אלי הפליט מירושלם לאמר הכתה העיר: (כב) ויד קוק היתה אלי בערב לפני בוא הפליט ויפתח את פי עד בוא אלי בבקר ויפתח פי ולא נאלמתי עוד:

(8) יחזקאל פרק ג

(כה) ואתה בן אדם הנה נתנו עליך עבותים ואסרוך בהם ולא תצא בתוכם: (כו) ולשונך אדביק אל חפך ונאלמתי ולא תהיה להם לאיש מוכיח כי בית מרי המה: (כז) ובדברי אותך אפתח את פיך ואמרת אליהם כה אמר אדני קוק השמע ישמע והחדל יחדל כי בית מרי המה:

(9) שולחן ערוך אורח חיים הלכות תשעה באב ושאר תעניות סימן תקנ סעיף ג

כל ד' צומות הללו אם חלו להיות בשבת, נדחין לאחר השבת. משנה ברורה סימן תקנ ס"ק ח (ח) כל ד' צומות - כל לאו דוקא דלעולם אין עשרה בטבת חל בשבת כמ"ש סימן תכ"ח ס"ב:

(10) ספר אבודרהם סדר תפלת התעניות

וחילוק יש ביניהם שארבעת הצומות הם נדחין לפעמים כשחלו בשבת חוץ מעשרה בטבת שאינו חל לעולם בשבת אבל הוא חל לפעמים ביום ששי ומתעניין בו ביום ואפילו היה חל בשבת לא היו יכולים לדחותו ליום אחר מפני שנאמר בו (יחז' כד ב) בעצם היום הזה

(11) ויקרא פרק כג פסוק כט

כי כל הנפש אשר לא תענה בעצם היום הזה ונכרתה מעמיה:

(12) קרית ספר הלכות שבת פרק כט

וני"ל דאף אם נאמר דאיסור תענית בשבת מן התורה היינו אם התענה לילה ויום דליכא עינוי מן התורה אלא לילה ויום+ וראיתי כתוב בשם הרשב"א ז"ל שכתב על הרב ז"ל שאיפשר לומר שסבור שאסור הוא להתענות בשבת מן התורה על ענין נשבע שלא לאכול בשבת שכתב הרב ז"ל דהויא שבועת שוא.

Severity of AB' – 1. Beginning of the Puranut (like 9 v. 10 Av). After this it was a foregone conclusion. 2. This was God's direct and obvious intervention.